

ἀποκτήσῃ περιουσίαν, εἴτε μικράν εἴτε μεγάλην, ἀντί τῆς ἐξασφαλισῇ τὰ γηρατειά του ἐξοδεύει τὰ χρήματά του εἰς τὴν οἰκοδομὴν παγῶδας ἢ μοναστηρίου, ἂν ᾖ πλούσιος, ἐάν δὲ ᾖ ὀλίγα τὰ μέσα του, οἰκίαν διὰ τοῦς ἱερεῖς, ἢ κατάλυμα διὰ τοῦς ἀποδημητάς (χατζῆς) ἢ παρόμοιόν τι.

Πιθανόν νὰ σὰς φανῇ ἄπορον πῶς οἰκονομοῦνται εἰς τὸ ἐπὶ λοιπὸν τῆς ζωῆς των, ἀφοῦ ἐξοδεύουσιν τὰ χρήματά των εἰς ἔργα διὰ τὴν ψυχὴν των. Ὑπάρχει ὅμως ἔθιμον νὰ γίνεταί ἱερεὺς πᾶς Βιρμανὸς τοῦλάχιστον δι' ἓν ἔτος. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἱερεῖς τρέφονται ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ διατηροῦνται ἐκ τῶν πλουσίων συνεισφορῶν τῶν πιστῶν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φωμολιγῇ κανεὶς, ἐνὸς μὲν θέλει νὰ φορῇ τὸ κίτρινον ῥάσον. Καὶ πραγματικῶς καταφεύγουν εἰς τὰ μοναστήρια, ὅταν ἐρεθισθῶν εἰς στενοχωρίαν χρηματικὴν, καὶ πάλιν ἐπιστρέφουν εἰς τὸν κόσμον ὅρα βελτιωθῶν ὀλίγον αἱ ὑποθέσεις των.

Τὸ εἰς τὴν πρώτην σελλίδα εἰκόνα πλοῖον, ὡς βλέπει τις εὐθὺς, εἶναι ὅλως διόλου ἀκατάλληλον διὰ τὴν πολεμὴσιν μὲ Εὐρωπαϊκὰ θωρηκτά. Ἐχουν ὅμως καὶ ἀτμόπλοια οἱ Βιρμανοὶ ἀλλὰ παρημελημένα καὶ κακῶς κυβερνώμενα, ὅθεν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀντισταθῶν εἰς τοὺς Ἀγγλους, οἵτινες ἐξεβρόντισαν τὸν βάρβαρον καὶ ἀπάνθρωπον βασιλεῖα Θιβὸν καὶ ἔδωκαν ἀσφάλειαν εἰς τὸν λαόν, ὅστις ἔφερε τὸν ζυγὸν σκληρᾶς δουλείας. Περὶ ἔργον εἶναι καὶ τὸ πηδηλίον τοῦ πλοίου τούτου, τὸ ὅλον δὲ τοῦ πλοίου τούτου δὲν φαίνεται κατὰλληλον ὅχι διὰ πλεονεξίαν ἀλλ' οὐδὲ πρὸς πλοῦν ἐν τρικυμίᾳ!

Η ΟΔΙΣΣΕΥΣ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

«Ποῦτα παιγνίδια σὺ ἀρέσουν, ἐξαδελφούλα, καὶ ποῖον θέλεις νὰ παίξωμεν τώρα;» ἐξηκολούθησεν ὁ Ἑρρίκος, μὲ ἀπόφασιν νὰ ἀποδιώξῃ τὰς μελαγχολικὰς του σκέψεις ὅπως διασκεδάσῃ τὴν ἐξαδέλφην του.

«Ὅτι δὴποτε θέλεις σὺ Ἑρρίκε,» ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη μὲ τὴν αὐτὴν σοβαρότητα, ἥτις ὅμως ἐφαίνετο ὀλίγον προσπεποιημένη.

«Ὁ Ἑρρίκος τότε ἀνέφερε πλῆθος παιγνιδίων, ἐρωτῶν ποῖον τῆς ἤρεσεν ἀπ' ὅλα καλλίτερον, ἀλλ' ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν ἔδιδε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν.

«Ὅ,τι θέλεις σὺ, Ἑρρίκε.» Καὶ μὲ τὴν αὐτὴν σοβαρότητα.

«Θέλεις νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν λίμνην, ἐξαδελφούλα; Ὁ δρόμος τῆς λίμνης εἶναι πολὺ ὥραιος· ἔχει ἄνθη, πεταλούδας, πουλιά...»

«Ἄν τὸ ἐπιτρέπῃ ἡ μαμᾶ,» ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη.

Ἡ μήτηρ τῆς ἐρωτηθεῖσα ἔδωκε τὴν ἀδειαν καὶ τὰ παῖδιά ἐκίνησαν διὰ τὸ ἀπώτερον ἄκρον τοῦ δάσους, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἐπροχώρουν ὁ Ἑρρίκος ἤρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι ἡ σοβαρότης τῆς Ἰουλίας δὲν ἦτο φυσική. Κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ἐπρόδωσαν δύο τρία πηδημάτα ἐπὶ τῆς μαλακῆς χλόης, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἤρχισε

νὰ πηδᾷ, νὰ χορεύῃ καὶ νὰ τρέχῃ, τραγουδοῦσα μὲ φωνὴν τόσον γλυκεῖαν καὶ ἡχηράν, ὥστε ἐξίππασεν ὅλα τὰ πτηνὰ, ἐγέλα δὲ ὅπως μόνον τὰ καλὰ καὶ εὐθυμα μικρὰ κοράσια γελοῦν, ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ψυχῆς. Ἐλύθη δὲ βαθμηδὸν καὶ ἡ γλώσσα τῆς καὶ διηγήθη εἰς τὸν ἐξαδέλφον τῆς χίλια δύο πράγματα· ἀκόμη δὲν εἶχον φθάσει εἰς τὴν λίμνην καὶ τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῇ ὅλα τὰ σχέδια καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς διὰ τὸ μέλλον. Τὰ σχέδια ταῦτα ἤμπορεῖ νὰ τὰ ἀνακεφαλαιώσῃ τις ὡς ἑξῆς. ἡ δεσποινίς Ἰουλία εἶχε σκοπὸν καὶ ἀποφασιστὰς σταθερὰν νὰ γείνη ποτὲ ἡ ὠραιότατη καὶ φρονιμωτάτη μικρὰ κόρη τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ τὴν ἀναφέρουν ὡς παράδειγμα εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μικρὰ κοράσια, καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ εὐχαριστηθῇ ἡ ἀγαπητὴ τῆς μαμᾶ.

Ἀφνης, ἐπάνω εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν, στρέφεται πρὸς τὸν Ἑρρίκον μὲ βλέμμα σπινθοροβολοῦν καὶ τῇ λέγει —

«Νὰ μὲ πᾶς εἰς τὴν μεγάλην κερασινάν!»

«Καὶ ποῖός σου εἶπεν, ἐξαδελφούλα μου, ὅτι ἔχομεν κερασινάν.»

«Ποῖός μου τὸ εἶπε; Κανεὶς! Διατί ἔχω τὰ δύο μαῖτια μου; Τὴν εἶδα ἀπὸ τὸν δρόμον ὅταν ἤρχόμθα. Ἀ! τί μεγάλη ὅπου εἶναι! Καὶ φορτωμένη ὥραια κεράσια!»

«Θέλεις νὰ φάγῃς ἀπὸ τὰ κεράσια αὐτά;» ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

Τὸ πρόσωπον τῆς ἐξαδελφούλας ἔγεινε διὰ μιᾶς κατηφές —

«Πῶς δὲν θέλω! — Ἀλλὰ, Ἑρρίκε... ἔδωκα ὑπόσχεσιν τῆς μαμᾶς νὰ μὴ φάγω τίποτε χωρὶς τὴν ἀδειάν τῆς.»

Καὶ λέγουσα τοῦτο ἔστρεψε βλέμμα ἀπορίας πρὸς τὸν Ἑρρίκον. «Ὁ Ἑρρίκος ἐνθυμήθη τὴν ἐρώτησιν τῶν Χριστουγέννων· ἰδοὺ παρομοία περίστασις· ἄρα γε θὰ ἀντέστεκεν ἡ ἐξαδέλφη του εἰς τὸν πειρασμόν;...

«Τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς;» τὴν ἠρώτησε μὲ φωνὴν ἀσταθῇ.

Ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη ἐφάνετο ὅτι ἠγωνίζετο ἐσωτερικῶς καὶ ἦτο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν· ἀφνης ἔρριψε βλέμμα ἐντρομὸν πρὸς τὸν ἐξαδέλφον τῆς, καὶ στραφεῖσα, ἤρχισε νὰ τρέχῃ μὲ ὀλὴν τῆς τὴν δύναμιν πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ὁ Ἑρρίκος μόλις καὶ μὲ δυσκολίαν τὴν ἠκολούθει. Τέλος φθάσασα εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ μικρὰ Ἰουλία ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός τῆς, ἀσθμαίνουσα καὶ ἐντρομος, φωνάζουσα —

«Μαμᾶ, μαμᾶ! Εἶμαι φρόνιμη, ἀλλ' ἤθελα νὰ φάγω κεράσια!»

Ἀφοῦ τὴν καθυσόχασεν ἡ μήτηρ τῆς καὶ ἔμαθεν ἀπὸ τὸν Ἑρρίκον τὴν ὄλην ὑπόθεσιν, τὴν ἐπήνεσε διὰ τὴν γενναίαν τῆς ἀντίστασιν εἰς τὸν πειρασμὸν, καὶ τῆς ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ μετὰ τὸν Ἑρρίκον νὰ διαλέξῃ καὶ νὰ φάγῃ δώδεκα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα καὶ ωραιότατα κεράσια τῆς μεγάλης κερασιᾶς. Ἐνῷ δὲ τὰ ἔτρωγεν ἡ Ἰουλλία, ἔλεγεν εἰς τὸν Ἑρρίκον —

«Βλέπεις, Ἑρρίκε, ὅτι ἤμην φρόνιμη! ἀλλὰ ξεύρεις τί δύσκολον πρᾶγμα εἶναι! Ἐνόμισα μίαν στιγμὴν ὅτι θὰ τὴν παρήκουσα τὴν μαμαῶν! Ἄ, τί καλὰ ὅπου εἶναι τὰ κεράσια! Καὶ τί καλὸν νὰ ἦναι κανεὶς φρόνιμος! Νὰ ἦσαι φρόνιμος καὶ σὺ, Ἑρρίκε, καὶ θὰ ἰδῇς τί εὐχάριστον πρᾶγμα εἶναι!» Καὶ ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ τραγποδοῦσα «Τί ὠραῖον νὰ ἦναι κανεὶς φρόνιμος!»

Ὁ Ἑρρίκος δὲ ἀπεκρίνετο προσποιούμενος ὕψος χαροποιῶν. «Ναί, ναί, εἶναι ὠραῖον τῷ ὄντι» ἀλλ' ἡ πικρία τοῦ ἐδιπλασιάζετο, ὅταν ἐσκέπτετο ὅτι ἡ τραλλὴ μικρὰ ἐξαδέλφη τοῦ ἦτον ἰσχυροτέρα ἀπέναντι τοῦ πειρασμοῦ καὶ καλλιτέρα αὐτοῦ. (ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΟΗΓΟΣ.

(Συνέχεια· ἴδε προπαρελθὸν φύλλον.)

Ὁ Μάρκος δὲν ἔπαυσε νὰ σκέπτεται ὄλην τὴν ἐβδομάδα· ἐσκέπτετο, ἐνῷ ἐφάρευσεν, ἐσκέπτετο ἐνῷ ἐδοτάνιζε τὸν λαχανόκηπον, ἀλλ' ὅμως αἱ ἡμέραι ἐφευγον ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης χωρὶς αὐτὸς νὰ οἰκονομῇσῃ οὔτε τὴν πρώτην κἂν τῶν ὀγδοήκοντα λιρῶν, τὰς ὁποίας ἐχρεώσουν. Ἡ στενοχωρία τοῦ ἤβησαν ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν, ὅταν ἐσκέπτετο ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ 20τὴ καὶ ὅτι ὁ Καπετὰν Ἀνδρέας θὰ τοὺς ἔρριπτεν ἔξω εἰς τοὺς δρόμους, ἐὰν δὲν τοῦ ἔδιδον εἰς τὸ χέρι τὸ κεφάλαιον καὶ τοὺς τόκους. Ποῦ νὰ εὐρεθοῦν τόσα χρήματα διὰ μιᾶς! Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τοῦ ἐπῆλθε μία ἰδέα.

«Μητέρα» εἶπεν, ἕνα πρωτὶ, «Δός μου τὴν εὐχὴν σου....πηγαίνω νὰ κάμω τὴν τύχην μας.»

«Τί λὲς παιδί μου; Ποῦ θὰ πᾶς;»

«Ἐξω εἰς τῆς Μαυρόπετραις γιὰ ψάρια... θυμᾶσαι τὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα;»

«Ἄλλο πρᾶγμα ὁ πατέρας σου, παιδί μου, καὶ ἄλλο σύ... ποῦ νὰ σ' ἀφήσω νὰ ἐμπλέξης μέσα εἰς τὰς ὑφάλους μόνος σου μετὰ τὸ παληοκάϊκο!»

«Δὲν πηγαινῶ μόνος μου μητέρα, ἔχω δύο φίλους ποὺ ἦναι κ' αὐτοὶ καλοὶ θαλασσινοὶ, κ' ἔχομεν συμφωνήσῃ νὰ με βοηθήσουν νὰ βγάλω ὅτι ἡμπορῶ διὰ τὴν περίστασιν καὶ ἐγὼ πάλιν νὰ τοὺς μαρτυρήσω τὸ βυθισμένον πλοῖο ὅπου τὰ ψάρια ἔχουν τῆς φωλιαῖς των. Θὰ βγάλω ἀρκετὰ νὰ πληρώσω τοὺς ἀχίστους

τοὺς τόκους· διότι αὐτὰ τὰ ψάρια πωλοῦνται ἀκριβὰ εἰς τὴν ἀγοράν. Λὲς μητέρα νὰ ὑπομονεύσῃ ὁ καπετὰν Ἀνδρέας ἅμα ἰδῇ ὅτι τοῦ τὰ διδομεν ἀπὸ λίγα, λίγα;»

«Δὲν το πιστεύω παιδί μου· αὐτὸν δὲν τον μέλει τώρα διὰ τὰ χρήματα. Θέλει καὶ καλὰ νὰ μᾶς βγάλῃ καὶ νὰ πάρῃ τὸ σπῖτι· μᾶς κακίζει διότι τοῦ ἐπείραζες τὸ παιδί του.»

«Ἄς κἀνῇ ὅ,τι θέλῃ» ἀπεκρίθη. ξηρὰ ξηρὰ ὁ Μάρκος, ἀλλὰ τοῦ ἤρχετο νὰ τρελλαθῇ μετὰ μόνην τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ θὰ ἐδυστύχει ἐξ αἰτίας του, καὶ μάλιστα εἰς περίστασιν ὅπου αὐτὸς εἶχε δίκαιον.

Μετὰ μίαν ὥραν τὸ μικρὸν πλοιαρίον διέσχισε τὰ νερά τοῦ μικροῦ λιμένος καὶ οὐριος ἄνεμος ἔφερε τοὺς νεαροὺς ναύτας ἐνωρὶς εἰς τὸν μυστικὸν θησαυρὸν, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ τοῦ Μάρκου, θαλασσινὸς ἔμπειρος, εἶχεν εὑρεῖ πρὸ ἐτῶν καὶ φανερώσει ἐμπιστευτικῶς εἰς τὸν υἱὸν του. Ἀντίκρυ τοῦ Ματαρᾶ εἴκοσι καὶ περισσότερον λεύγας μακρὰν ἦτο μεγάλη νῆσος, ὁ δὲ μεταξὺ πορθμὸς ἦτο γεμάτος ἀπὸ ὑφάλους καὶ βράχους, ὥστε τὰ νερά ἐκεῖνα ἦσαν ἐπικίνδυνα δι' ὅσους δὲν εἴξευρον τὰ κατὰ τόπια. Ἄλλ' ὁ Μάρκος εἶχε γεννηθῇ καὶ ἀνατραφῇ θαλασσινός· ἐγνώριζεν ὅλα τὰ σχοινία τοῦ μεγαλειτέρου πλοίου καὶ καθὲ σπιθαμὴν τῆς παραλίας. Ἦτο ἔξυπνον παιδί καὶ ἐμάθανεν ἐξ ὅψεως. Ἀφοῦ ἀπαεῖ ἐμάθανε τι, δὲν τὸ ἐλησμονεῖ ποτέ. Ὅτι ἔβλεπε τὸ ἐννοεῖ εὐθὺς καὶ εἶχε μεγαλειτέραν πείραν καὶ ἱκανότητα ὥς φαρᾶς παρ' ὅτι πολλοὶ ἀποκτοῦν μετὰ εἴκοσι ἔτη. Τώρα λοιπὸν διηύθυνε τὸ πλοιαρίον εὐκόλως καὶ ἀσφαλῶς διὰ μέσου τῶν ὑφάλων εἰς τὸν Μαῦρον λεγόμενον Σκόπελον, ὅπου εἶχε ναυαγῆσαι πρὸ ἐτῶν μέγα ἐμπορικὸν πλοῖον. Τὸ ναυάγιον τοῦτο ἐγένετο καταγώγιον ψαριῶν σπανιστάτου εἴδους· χιλιάδες δὲ τούτων συνηθροίζοντο εἰς τὰ ἀμπάρια τοῦ σκάφους, καὶ ἔφθανε μόνον νὰ ἤξερῃ τις ποῦ νὰ ρίψῃ τὰ ἀγκίστρια, διὰ νὰ ἀνταμειφθῇ πλουσίως.

Ὁ Μάρκος ἀφοῦ προηγουμένως ὥρκισε τοὺς συντρόφους του νὰ μὴ φανερώσουν τὸ μυστήριον εἰς κανένα, ἤραξεν ἄνω τοῦ ναυαγίου, καὶ οἱ τρεῖς νέοι ἀλιεῖς ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον. Οἱ κόποι των ἀντημεψήθησαν καλλιτέρον παρ' ὅτι ἤλπιζον, διότι περίπου δύο ὥρας πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος τὰ ἀμπάρια τοῦ πλοιαρίου ἐγέμισαν ἕως ἐπάνω, καὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἐκάθησαν ὅλως χαρὰ καὶ εὐθυμία νὰ φάγουν μετ' ὀρεξιν!

«Βάλε πῶς ἔχομε φόρτωμα χρυσὸ καὶ ἀσῆμι!» εἶπεν ὁ Μάρκος, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, «Ξεύρετε τί θὰ πῇ τέτοιο φόρτωμα; Αὐτὰ τὰ ψάρια τὰ πέρνουν ὁλοὶ μεγάλα σπήττα καὶ ξενοδοχεῖα... ὅταν τὰ βρίσκουν. Δὲν θὰ ζητήσουν νὰ μᾶς κάμουν παζάρια εἰς τὴν ἀγοράν.»